

Σεραφείμ Κοτρώτσος

Το παράπονο Σημίτη

Ερώτημα πρώτο (και αποπροσανατολιστικό): Δικαιούται ένας πολιτικός που αποχωρεί από την κεντρική πολιτική σκηνή να συγγράψει βιβλίο και να επιχειρήσει έναν πιο νηφάλιο και εκτός πολιτικής καθημερινότητας απολογισμό του έργου του και της εμπειρίας του; Φυσικά, ναι. Και όποιος ισχυρίζεται το αντίθετο ούτε σχέση με την πολιτική πραγματικότητα έχει ούτε πολιτική παιδεία διαθέτει. Το έπραξαν πολλοί πριν από τον Κώστα Σημίτη. Οι προθήκες των βιβλιοπωλείων στις Ηνωμένες Πολιτείες είχαν γεμίσει από το βιβλίο του Μπιλ Κλίντον, πριν καλά - καλά ο διάδοχός του Τζορτζ Μπους ζεστάνει την προεδρική καρέκλα στο οβάλ γραφείο. Το έκανε ο Μισέλ Ροκάρ αλλά και ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, επιχειρώντας ο τελευταίος να αναδείξει την ιστορική διάσταση της δικής του «περεστρόικα». Τα βιβλιοπωλεία είναι, άλλωστε, γεμάτα από «καταθέσεις ψυ-

αμφισβητεί σοβαρά τη στρατηγική ένταξης της Ελλάδας στην προστατευτική ομπρέλα της ευρωζώνης και την αναβάθμιση του διεθνούς ρόλου της.

Ομως, είναι πολλοί κι εκείνοι που δεν ξεχνούν πως ο ίδιος ο Κώστας Σημίτης υποθήκευσε τις αλλαγές που επιδίωξε να προωθήσει με την ατολμία του να αντιμετωπίσει τα φαινόμενα διαφθοράς και την καθεστωτική νοοτροπία του ίδιου του κόμματός του. Δεν δικαιούται, όμως, να παραπονείται διότι ο απολογισμός ενός κυβερνητικού έργου γίνεται, πρωτίστως, κατά τις προεκλογικές περιόδους και κρίνεται από τους πολίτες στις εκλογές.

Ο Κώστας Σημίτης επέλεξε να αποχωρήσει από την πολιτική σκηνή χωρίς απολογισμό και χωρίς απολογία. Επέλεξε να μεταβιβάσει την κύρια ευθύνη του προεκλογικού αγώνα, το 2004, στον Γιώργο Παπανδρέου διότι γνώριζε το αυτονόητο: το εκλογικό σώμα επρόκειτο να καταδικάσει, όχι αυτά (τα σημαντικά) που επέτυχε ως πρωθυπουργός αλλά εκείνα (τα εξίσου σημαντικά) στα οποία απέτυχε. Είναι προφανές πως ο διάδοχός του, για να

Δεν δικαιούται να γκρινιάζει ο πρώην πρωθυπουργός, γιατί ο ίδιος υποθήκευσε τις «αλλαγές του» με την ατολμία του να αντιμετωπίσει τη διαφθορά και την καθεστωτική νοοτροπία του κόμματός του

◆◆◆
χής» (sic) διαφόρων πολιτικών, με πολύ μικρότερη πολιτική διαδρομή από αυτήν του πρώην πρωθυπουργού.

Και σε κάθε περίπτωση είναι προτιμότερο να αναλαμβάνει ο αποχωρήσας πολιτικός την ευθύνη της προσωπικής καταγραφής εκείνων που έπραξε και έζησε, παρά να αναθέτει σε τρίτους τη συγγραφή αιογραφιών με συνθήως μεροληπτική αποτύπωση του προσκηνίου και του παρασκηνίου κάποιων ιστορικών στιγμών, όπως δυστυχώς έπραξε (και μάλιστα όσο ήταν εν ζωή) ο αναμφισβήτητος σπουδαίος ηγέτης Κωνσταντίνος Καραμανλής.

Ερώτημα δεύτερο: Δικαιούται να παραπονείται ο πρώην πρωθυπουργός για τη μη ανάδειξη του έργου του κατά την οκταετία 1996-2004; Δυστυχώς γι' αυτόν, δεν δικαιούται. Όχι γιατί δεν ήταν σημαντικό αυτό καθ' αυτό το έργο του. Αυτό θα καταγραφεί στη συνείδηση των πολιτών και θα κριθεί από την εξέλιξη των πολιτικών πραγμάτων στη χώρα. Αλλωστε, ουδείς

περισώσει ό,τι μπορούσε τότε να περισώσει, έπρεπε να εστιάσει την προεκλογική του τακτική στην προσδοκία της «νέας εποχής» που επαγγελλόταν και όχι στον απολογισμό του έργου του προκατόχου του.

Το παράπονο του Κώστα Σημίτη είναι, λοιπόν, ένα παράπονο που μένει μετέωρο, ένα παράπονο που δεν μπορεί να διατυπωθεί διότι ο ίδιος, πρώτος απ' όλους, επέλεξε να μη διατυπώσει την κρίσιμη ώρα. Και καλά θα κάνει να το πνίξει, να αφήσει τις συνθήκες να δικαιώσουν μέρος του έργου του, ο ίδιος, δε, να αξιοποιήσει την εμπειρία του και να κάνει την αυτοκριτική του, ώστε να μπορέσει να δηλώσει στο μέλλον το πολιτικό «παρών». Όχι, φυσικά, στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, όπως ανοήτως λένε ορισμένοι, αλλά από άλλες θέσεις. Γιατί όχι κάποιος σημαντικός ρόλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή η Προεδρία της Δημοκρατίας;